

ANGELJČEK.

Otrokom učitelj in prijatelj.

Izdal
Anton Kržič.

VIII. zvezek.

V Ljubljani. 1894.

Samozaložba. — Tiskala Katoliška Tiskarna.

Dobiva se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Dve bogoljubni sestrici Mimica in Tončka.

Nedolžni in pridni otroci so gotovo zelo srečni že na zemlji, ker imajo čisto vest in mirno srce. Večkrat pa ljubi Bog vzbudi takim dobrim otrokom hrepenenje po največji sreči — po nebeškem veselju ter jih tudi že v mladih letih pokliče k sebi v družbo angeljčkov.

Taka otroka sta bili sestrici Mimica in Tončka; dobro leto je minilo, odkar se jima je bila izpolnila želja, katero sta večkrat ponavljali svoji materi rekoč: »O da bi že bili kaj kmalu v nebesih pri Jezusu in Materi Božji! Kdaj bova tudi midve med angeljčki?«

»Kadar bo božja volja, pa bosta prišli tja gori.« Tako so jima odgovarjali mati ter jima pravili o lepih nebesih, o ljubem Bogu in svetnikih. Tako pripovedovanje jima je bilo na vso moč všeč in kar očij nista odmaknili od matere ob takih prilikah. Zlasti radi pa sta poslušali o malem Jezusu, ki je na zemlji toliko trpel za grešne ljudi. Kar solze so ji polile, ko sta zvedeli, da sta morala Marija in sv. Jožef z Jezusom po zimi bežati tako daleč daleč — v Egipet. Po samotnih in pustih krajih so hodili, prenočevali pod milim nebom, lakota in žeja jih je mučila — pa to niso bili hudobni ljudje, ampak sam predobri, najsvetejši Jezus, presveta Devica Marija in sv. Jožef. Pa ne le solzili sta se zaradi tega trpljenja, temveč tudi popraviti sta si prizadevali, kar so takrat zakrivali hudobni ljudje. Da bi Jezusa odškodovali za vse hudo, delali sta njemu v

čast prav pobožno in pazljivo sv. križ. Le videli bi ji bili, posebno tisti nerodneži, ki tako površno delajo sv. križ! In potlej kako sta lepo roki skleпали med molitvijo in kako dostojno sta klečali, videlo se jima je že po zunanje, da jima je le telo na tem svetu, duša pa pri Bogu v nadzemeljskih višavah.

V svoji otročji preprostosti in ljubezni sta tudi naredili Jezusu lepo posteljico, odeli ga dobro, in Tončka, ki je bila za 3 leta mlajša od Mimice, ponujala mu je celo jedi. Včasih sta se tako zaverovali v ta opravila, da sta pozabili jed in pijačo.

Čez glavo skrbij in opravkov pa sta imeli tedaj, ko so začele cveteti vsakovrstne cvetice. Najlepših sta natrgali, prinesli jih domov, potem pa sedli na stolček pred podobo Matere Božje. »Tončka, sedaj mi pa podajaj cvetice, da spletem Mariji venec,« nagovarjala je Mimica sestrico. Le ta je bila takoj pripravljena. Toda predno je dala cvetico Mimici, pokazala jo je vselej Mariji, češ, ji je li všeč, ali hoče, da drugo izbere. Ker ji Marija s podobe ni odgovorila, posvetovala se je z Mimico, bode li Mati Božja zadovoljna z izbrano cvetko ali bi poiskala drugo. Ker se je zdel Mimici venec lep, upala je, da bo ugajal tudi presveti Devici. Ko je bilo pol spletenega, pokazali sta ga ji ter ga pohvalili, češ, lepši skoro ne more biti.

Zelo rada je šla Mimica z materjo v kako Marijino cerkev. Lice ji je veselja zažarelo, kadar je slišala, da pojde z mamu na Rožnik. In to je bilo takrat, ko je bila komaj tri leta stara. Pod tem Marijinim holmcem je sedaj ob stezi prelepa kapelica Lurške Matere Božje. Med potjo si je nabrala cvetic, s katerimi je venčala Marijino podobo, rekoč: »Na, to ti dam, ljuba Mati Božja, da me boš rajše imela!« Rada bi bila še več časa ostala pri tem Marijinem svetišču; klečé se je poslovila od svoje preljube nebeške Matere. Posebno ganljivo je bilo poslušati, ko sta blagi sestrici skupno zapeli katero izmed naših prelepih Marijinih pesmij, katerih sta več znali in mnogokrat ponavljali s prisrčno pobožnostjo.

Mimica je pa nekoč celo Jezusu suknjico naredila, ne le Materi Božji venec. To je bilo pa tako-le: Takrat je že v šolo hodila, Nekega dne se vrne vsa vesela iz

šole in začne pripovedovati materi: »Mama, mama, danes sem že suknjico naredila ljubemu Jezuščku!« — »Kako si jo naredila?« poizvedovali so mati, čudeč se. »Mimo prodajalnice, ki ima v oknu razstavljenih toliko lepih stvari, sem šla,« hitela je dopovedovati Mimica, »pa nisem prav nič pogledala, kar naprej sem stopala svojo pot. Vidite, s tem sem naredila Jezuščku suknjico.« Seveda so bili mati veseli ter so pohvalili hčerko in jo tudi še naučili, kako bo Jezusu lahko še velikokrat suknjico, to je, tako veselje naredila, kakor bi mu podarila novo suknjico. »Kadar boš rada molila,« pravili so ji, »kadar si boš košček kruha pritrgala ter ga dala ubožcu, vselej boš Jezusa tako razveselila, kakor stariši otroke z novo obleko, pa še bolj!« Dobro si je zapomnila Mimica te besede in se je v šolo hodeč mimo prodajalnice vselej premagala, da ni tam pasla radovednosti. Tončka pa je doma večkrat podarila beraču prihranjen košček kruha.

Najbolj sta si pa prizadevali obe skupaj pri večerni molitvi, da bi bil Jezušček vesel. Lepo sta odmolili svoje molitvice, potem se pa še v postelji radi menili o malem Jezusu in angeljčkih, ki mu strežejo. Mnogokrat so mati, ki so bili zelo utrujeni, že na pol spali, pa jih je vprašala Mimica ali Tončka: »Mama, kdaj bova pa midve med angeljčke prišli? Ali kmalu?« Pa so ji mati potolažili, da jima bo že Jezus prostor pripravil, naj ji sedaj to ne skrbi, ampak naj lepo zaspita ter vedno radi ubogata, in gotovo bosta prišli med lepe angeljčke. Tudi to so opazili, da je Minica s seboj jemala kako sveto podobico ali križec in toliko časa v roki držala, da je zaspala.

Ni mi še treba posebej praviti, kako sta se tako bogoljubna otroka prizadevala, da bi nikdar ne razžalila svojih starišev, marveč jima le veselje napravljala. Kar so oče ali mati ukazali, ali celo namignili, vse se je takoj zgodilo in kako rodovoljno! In kako izvrstna učenka je bila Mimica, ko je začela s 6. letom v šolo hoditi. Sama je imela neizrečeno veselje v šolo hoditi k nunam; učiteljice so bile pa tudi jako vesele tako krotke, pridne in modre učenke. Pač so si večkrat na tihem mislile, kako bi jim bilo težko delo olajšano in kako bi bilo

nebeško prijetno v šoli učiti, ko bi bile vse učenke tako izvrstne in vzorne.

Še to moramo omeniti, kako lep zgled je dajala Mimica svoji mlajši sestrici Tončki; večkrat jo je opomnila, predno je šla v šolo, kako naj bo pridna, kako naj mamu uboga itd. Pač je res srečna družinica, kjer se otroci sami med seboj vspodbujajo k dobremu in si drug pred drugim prizadevajo, kateri bi bil prdniši.

Kaj ne, zares sta bili pridni Mimica in Tončka? Kako so ji pa tudi stariši ljubili, in ne samo stariši, ampak vsakdo, kdor ji je poznal! A nista bili ljubi le ljudem, temveč tudi Bogu, zato ji je poklical med angeljčke, pa mnogo poprej, kakor sta mislila oče in mati teh sestic.

Anica se je v šoli in doma pripravljala za sv. birmo in sv. spoved. Vedno je govorila in popraševala o svetem Duhu, ki ga bo prejela pri sv. birmi, ter komaj čakala dne, ko bode prejela sv. zakrament. Zadnji šolski dan pred binkoštni je prišla vsa resna iz šole ter rekla, da si bo izprašala vest, ker pojde naslednji dan k spovedi. Zaprla se je v sobico ter premišljevala, kaj bi bila storila takega, da bi ljubemu Bogu ne bilo všeč. Ta večer je več molila, kakor po navadi ter šla potem v posteljo. Toda drugo jutro — in pozneje tudi nikoli več — ni vstala. Lotila se je je nenadoma nevarna bolezen. K spovedi ni mogla, k sv. birmi tudi ne. Pa ni tožila. Gospod so prišli k nji na dom, spovedali jo ter tudi dejali v sv. olje. »Morda bom kmalu med angeljčki,« govorila je že težko; »nikar ne jokajte, mati!« — »Mimica, ali ti je zelo hudo?« jokali so mati. »O ne, vse rada pretrpim.« odgovarjala je, »samo vi nikar ne jokajte, to mi dé najtežje.« Materi je bilo hudo, da jim je hotelo srce počiti, toda premagovali so se in na tihem prosili Boga, naj dá zdravje hčerki, če je tako njegova sveta volja. Toda Bog je sklenil, da vzame Mimico k sebi, pa ne le Mimico, ampak tudi Tončko. Mimica je umrla; komaj pa so jo pokopali, zbolela je že tudi Tončka. Pač so jokali stariši in želeli, da bi jim ostala vsaj Tončka, ali zastonj so bile njih solze, Bog je hotel imeti obe sestri — med angeljčki: tudi Tončko so pokopali.

Zakaj se topiš v solzah, mati, zakaj si brišeš solze, oče. Kaj ne vesta, da je Mimici dobro, da je Tončki prijetno? Obe sta že angeljčka med angeljčki: kar sta tolikokrat popraševali, dosegli sta in srečni sta.

Kdaj boš pa ti pri angeljčkih, Tonček, Lojzek, Nacek, Tinček, Mihec, Metka, Rozka, Barbka? itd. Le vsi pridni bodite, pa tudi vam ne odide ta sreča, prej ali slej boste ondi. O.

Zvezdam.

Pozdravljeno bodi neskončno nebó,
Pozdravljene zvezdice krasne,
O kdaj pač bom dala tem dôlom slovo,
V višave se dvignila jasne?

Trepeče mi duša, ko gledam vaš kras,
Srcé se ljubezni mi širi;
Tam lepši moj dom je, mi pravi nek glas,
Kjer v Bogu srcé se umíri.

Pač slednji večer se oziram na vas,
O zvezdic čarobni odsevi,
In vselej kot rádoti tihe izraz
Iz duše kipé mi napevi.

Zatoraj, pozdravljeno nočno nebo,
Pozdravljene zvezdice krasne!
Ko duh zapusti to prsteno telo,
Preselim v višave se jasne.

Franja Šmitik.

Nezvestoba se sama tepe.

»Janez!« reče oče Marko pri večerji velikemu hlapcu, »jutri pa le zgodaj vstani ter pripravi plug in brano, da bova na krivi njivi izorala in vsejala ozimino; čas je že, kvaterni teden ima le še dva dni, — potem se napovedujejo že druga dela.«

»Pa je že pšenica namerjena, oče?« odgovarja Janez in pridno zajema kašo. »Če jo bomo jutri, bode prepozno; bi li ne bilo dobro, ko bi jo še nocoj vzeli iz kašte?«

»Seveda bi bilo dobro,« reče mati, ki je med tem stopila v sobo; »pa pojdiva po večerji z vrečo tja v hram, saj ni še tako pozno!«

»Veš kaj, dobra ženka, danes se mi pa res nič več ne ljubi; truden sem in zdelan, da komaj gledam. Kaj, ko bi Janez sam šel, saj je močan kakor sam Štempihar, strah ga pa tudi ni. Prinesi mu po večerji požirek žganja, da mu narediš veselje, potlej pa pojde!«

»Saj res,« reče mati ter odide iskat žganja. Janezu ni bilo ravno prijetno po noči hoditi žito merit, a kaj se če, »hočeš, nočeš? — moraš!« glasi se geslo hlapčevsko. Molčé se odpravi iz hiše, vzame vrečo in mali voziček, da bi naložil žito nanj.

Zamišljen koraka po poti, ki jo razsvetljuje bleda luna. »Kako pusto in dolgočasno je,« reče sam pri sebi, ako človek tako dolgo ni bil v nikaki družini. Teden za tednom enakomerno delati in se truditi, v nedeljo pa kakor obrabljeno orodje ob steni sedeti, — to mora človeka čmernega storiti. — V nedeljo je na Korenu žegnanje, — tje pa res moram iti, če se svet podere, da se nekoliko zvedrim. — Pa — ne vem, kako bo šlo, — če mi bo cesar pustil — cvenka ni v mošnjici, precej časa že ima sušico. Ako pa očeta Marka prosim za novce, hoče precej vedeti, za kaj je potrebujem — in tu mi poje vedno staro pesem: 'Vi mladi ljudje ne znate kar nič štediti.' — Kako bi se dalo narediti, da pridem do denarja? — Pred nekaj dnevi sem slišal o stari Anžikovki, da žito kupuje od kmetov — kaj, ko bi — — — Ključe imam v rokah, — predali so polni najlepše pšenice; — če iz vsakega le nekaj vevnic vzamem, še poznalo se ne bo; — dva mernika sta kmalu, in pet goldinarjev je mojih. — — — Seveda je to prvokrat v mojem življenju, da se pritaknem tujega blaga, pa saj ne more tako velik greh biti. Par mernikov se mojemu gospodarju še poznalo ne bo, jaz bom pa imel le vesel dan, ko bom šel »boba nabirat.«

S tacimi mislimi prikorači Janez do kašte, ki je stala precej na samem. Urno napolni vrečo ter jo nese doli po stolbi na pripravljeni voziček. Potem se skrbno ozre krog sebe. Ko ni nič čuti, odpravi se v drugo nazaj ter si napolni drugo vrečo — za sé — kaka dva

mernika in jo hoče hitro doli spraviti. Toda — slabo delo ima slabe nasledke. Nekako trese se, ko stopi na gornjo stopnico — tu mu spodrkne in — z vso težo pade na tla ter se močno poškoduje. Zastonj se trudi, da bi se spravil po koncu.

»O Bog! kaj naj storim?« zdihuje, ležeč pod stopnicami. »Joj noga, noga! — Oj, nesrečna misel, ki me je zavedla v tatvino. Ko bi mi ne bila nikdar prišla v glavo, zdaj bi lahko mirno in veselo stopal proti domu; tako pa me mori bolečina in — sramota! — O Bog, daj mi kakega človeka blizo, da mi pomaga domov. — Kaj poreče gospodar in dobra mati?« — tako zdihuje ubogi Janez dolgo debelo uro, a ni ga bilo nikogar v pomoč.

Slednjič čuje urne korake; sosedov Matej gre mimo, veselo žvižgajoč; bil je v mlinu pri stricu.

»Hola! kdo pa tukaj tako zdihuje in ječi? Aj, ti si, Janez? Glej ga no, kaj pa ti je, da tako grenko zdihuješ?« — »O, ne šali se! Jaz ne zdihujem zaman. — Pal sem tako nesrečno raz stopnice, da se sedaj niti vzdigniti ne morem. Pomagaj mi, prosim te, da se spravim domov. Najprej pa to-le vrečo nazaj gori!«

»Zakaj pa?« vpraša Matej, »je li ne misliš domov peljati?«

»Oj, dragi moj, sramujem se, vendar ti hočem razodeti, kaj se je pripetilo.« Tu mu pové vse, kar mi že vemo, in nadaljuje: »Vest me je sicer svarila, a je nisem hotel slušati. Zato me je Bog kaznoval. — O, kako me skeli!«

»Ubogi Janez! smiliš se mi, — kaj tacega vsaj ne stori več, temuč zapamti si prislovico: ‚Nezvestoba se sama tepe.‘ Bodi vedno pošten in zvest svojemu gospodarju tudi v majhni reči, ako hočeš mirno in zadovoljno živeti. — Se bova li sedaj vzdignila, ne?«

»To mi bo ostalo vedno v spominu,« reče Janez in se skuša vzdigniti. Matej mu pomaga na voziček ter ga spravi domov z žitom vred.

Lahko si mislimo, kako se je poštena družina ustrašila, ko dospeta do hiše, ker skrbelo jih je že, kje je Janez toliko časa. Spravijo ga v sobo, kjer je moral nekaj dnij ležati, dokler se mu noga ne ozdravi. Očetu

Marku je razodel odkritosrčno, kaj je storil, ter ga prosil odpuščenja. Marko ga je očetovsko posvaril in mu odpustil. Janeza pa je zmodrilo za vselej. Zapomnil si je prijateljstvo svarilo: „Nezvestoba se sama tepe.“ A naučil se je iz tega jako neljubega prigodka še vse kaj več. Spoznal je, da je tukaj višja moč posegla vmes, da je udarila — predobra roka nebeškega Očeta. V nedeljo ni šel na somenj s tovariši, marveč v domačo cerkev — k spovedi in iz srca je hvalil predobrotljivega Boga, ki ne celi le telesnih ran, marveč tudi dušne. *F. R.*

Božična legenda.

Ódeja bela zemljo krije.
 In burja kaže svojo moč,
 Že poje zvon na čast Marije,
 Večer postane — sveta noč.

V samotni koči kraj doline
 Se zbrala je družina vsa:
 Preskrbna mati, oče Tine,
 Otroka bogoljubna dva.

Po stari šegi vžge kadila,
 Kropi krog biše gospodar,
 Med tem pa mati je molila
 In z njo otrok nedolžnih par.

O rojstvu božjem govorijo
 In pesmi Jezusku pojo,
 Marijo z Jožefom častijo,
 Ko pozno trka še nekdo.

Glej z nežnim glasom prosi milo
 Priprosto dete, vhogajmé;
 Vso silo mraza je čutilo,
 Proseč naprot molí roke.

Veselega obraza oče
 Z otrokoma brž prihite,
 Vsak malemu postreči hoče
 In zljajšati britkost, gorjé.

Z jedili ga krepčajo radi,
 Kar borna kočá jih ima,
 Veselo vživa gost jih mladi,
 Hvaležen vsem je iz srca.

»Moj oče,« pravi, »naj vam plača,
 Kar ste storili mi sedaj,
 Že tu naj vam bogato vrača
 In potlej dá nebeški raj.« —

Zvonovi praznično donijo
 Božičnico oznanjajoč,
 In v cerkev stariši hitijo,
 Že blizo svéta je polnoč.

A kmalu deklica se vzdrami
 In kliče bratca preglasno:
 »Ne slišiš godbe li nad nami,
 Ki se razlega presladko?«

Omamljen sladkega še spanja,
 Si mane deček naš oči,
 Je-li resnica vse, ne sanja?
 Prepričati se koj želi.

Na okence se nizko spravi
 Nedolžni deček, zre v nebo,
 Ki v divni kaže se bliščavi,
 Da skoro zgublja vid oko.

Krilatcev vidi brez števila,
 Vsak z rajskim svitom je obdan,
 Razlega godba se premila,
 Vmes poje zbor ta prekrasan.

Med njimi dete, zapuščeno
 In siromašno pred tako,
 Najkrasneje je razsvetljeno
 In krona diči mu glavo.

»Jaz Jezušček sem,« sladko pravi, Odruga brst od jelke krasne
 In jima blagoslov svoj dá, In ga otrokoma poda,
 »V nebeški se bo svetil slavi, Želeč, naj jima v srečo hasne,
 Kdor usmiljeno srce ima.« Naj sadja dá prežlahtnega.

V nebo se dete je vrnilo,
 A brst božično je drevo,
 Otrokom dolgo let število
 Darov prinaša sto in sto.

-va.

Sveta noč.

Iz mladih let pravljica krasna vstaja,
 Obujajoč presladke mi spomine:
 Odprô se sveto noč nebá višine,
 Prostori v njih nebeškega sijaja.

Prikaže s cvetjem dete se iz raja,
 Za hip pred njim noči temà izgine,
 Pokrije cvetje gôre in doline,
 Za hip se zemlji sneg in led otaja.

Zaklet po dolu sence svet je blódil,
 Mej snegom, ledom srca so ječala . . .
 A ko po zemlji Božji sin je hódil,

Spoznanja luč je posijala zlata,
 In vigred je v človeških srcih vstala,
 V nebeški raj odprla so se vrata.

Gr. Gornik.

Jaslice.

Zima se je približala in prvi sneg je prav debelo zapadel. To je bilo veselje za dečke. Nakrat jih je bila cela tropa pri snegu. Nekateri so se kepali, drugi pa delali sneženega moža.

Tudi Tonček in Janko sta šla z materinim dovoljenjem med svoje tovariše.

Ko ju pa oče zapazijo, pokličejo ju k sebi in jima rekó: »Res nedolžna je ta igrača, a vendar je zdravju nevarna. Kako lahko se kdo prehladi, zboli in umrje. Bodita raje tedaj v sobi in jaz vama bodem povedal, kaj da delajta, in videla bodeta, da vama bo bolj kratek čas, ko pa zunaj na snegu«.

Ker sta bila Tonček in Janko poslušna otroka, ubogala sta takoj svojega dobrega očeta in sta zvesto poslušala, kaj jima bodo povedali. Oče pa sežejo v žep in dadó dečkoma dvajsetico, rekoč:

»Idita v prodajalnico in kupita tam podobic za jaslice. Ko prideta domov, jih izrežita lepo in, ko bodeta s tem gotova, napravila bodeta jaslice, take, kakor jih napravi vsako leto sosedov Jožek.«

»O, to bo prijetno delati!« oba veselo vsklikneta.

»Sedaj pa le hitro pojdita kupit in pazita, da se vama na poti kaj ne pripeti!«

Veselo gresta dečka po ulici, kjer se tudi prav pametno obnašata, v prodajalnico, kjer nakupita raznih podobic za jaslice.

Ko prideta domov, pokažeta jih najprej očetu in materi, potem pa se pripravita k delu. Ker je bilo pa še kakih štirinajst dnij do božiča, odkazali so jima oče, koliko naj naredita vsak dan, da ne bodeta prezgodaj gotova. Vse sta lepo ubogala.

Teden pred božičem sta bila s striženjem gotova in sedaj nista vedela kaj začeti. Gresta toraj k očetu in vprašata, kaj jima je sedaj storiti.

Oče pa pravijo: »Pojdita k mizarju in naročita trioglato desko, katera se potem v kotu pribije in na-njo se naredi holmček iz mahu, na katerem se razstavijo pastirci in ovce«. Naredijo jima tudi vzorec iz papirja, kako velika naj bode deska.

Vsa vesela hitita k mizarju, kateri jima obljubi, da jima desko pripravi že do družega dne. Ko prideta domov, zopet ne vesta kaj delati.

Oče pa, ki ju vidijo brez dela okrog hoditi, jima rekó: »Ali zopet ne vesta, kaj bi delala? Nista še nikoli videla, kaj je vse pri jaslicah potreba? Malo pomislita, bodeta se že spomnila, česa vama še manjka.«

Oba precej časa mislita, a naposled pravi Janko: »A, jaz že vem! hlevček morava še narediti. Kaj ne, oče?«

»Da, da! in še nekaj družega. Kaj pa je takoj pri kraju? Ali se nihče ne spomni?«

»A, saj je res še nekaj!« vzklikne Tonček, »še prtiček in pa ograjo morava narediti.«

»Tedaj še to naredita!« velijo oče. »Hlevček in ograjo naredita iz trdega papirja, prtiček pa iz lepo belega. Ti, Tonček, izreži pa iz rudečega in višnjevega papirja lepe zvezdice, potem jih pa lepo prilepi na prtiček.«

Sedaj sta imela zopet dovolj opravila. Tonček je delal prt, Janko pa hlevček. Ko sta zgotovila vsak svoje, začela sta še vsak jeden del ograje delati. Predno se je noč storila, bila sta že z vsem delom pri kraji.

Ko sta drugo jutro odmolila jutranjo molitev in odzajutrkovala, šla sta k mizarju po desko. Ko sta jo domov prinesla, zabijejo oče v kotu nad Tončkovo posteljo v zid žreblje, na katere denejo desko, in rekó: »Sedaj pa sama dalje naredita.«

Kmalu prineseta pastirčke, ovce, hlevček, prtiček, ograjo in mah skupaj ter se pripravita k delu.

Pri kraju v sredo postavita hlevček, v katerega deneta podobico, ki kaže rojstvo Kristusovo. Za hlevčkom pa napravita hribček iz mahu in na njem razstavita pastirčke, krave in ovce. Ko sta vse to prav lepo uravnala, pribila sta še ograjo in prtiček. Ko je bilo tudi to narejeno, šel je Tonček k materi in jih prosil, naj bi mu dovolili pred jaslice obesiti svetilnico, ki visi pred razpelom.

Mati mu radi dovolijo, in vesel vzame Tonček svetilnico izpred razpela in jo obesi pred jaslice. Sedaj so bile jaslice dodelane.

Prišel je sv. večer. Predno je začelo »Ave Marijo« zvoniti, nalil je Tonček v svetilnico olja in jo prižgal. Ko je začelo zvoniti, pokadili so oče s kadilom vse hišne prostore, potem pa so vsi pobožno molili sv. rožni venec. Tonček in Janko sta klečala pred jaslícami, oče in mati pa pri mizi. Ko so odmolili, šli so večerjat in po večerji so oče rekli:

»Prav lepo sta naredila jaslice. Vse mi je jako všeč, najbolj pa »presveto ime Jezusovo«, katero je Tonček iz rudečega papirja izrezal in prilepil sredi prtiča. Sedaj morata pa tudi vedeti, kaj nam jaslice predstavljajo. Znabiti vaju kdo to vé?«

»Da, jaz že vem,« oglasi se hitro Tonček. »Jaslice predstavljajo nam rojstvo Jezusa Kristusa, našega Odrešenika.«

»Prav si povedal. Jaz vama pa hočem to malo bolj na široko povedati. Le pazno me poslušajta

Ko sta Adam in Eva v rajú grešila, obljubil jima je Bog poslati Odrešenika. A ta Odrešenik ni prišel

takoj po obljubi na svet, ampak ljudstvo stare zaveze ga je moralo čakati celih štiri tisoč let.

Štiri tisoč let po storjenem grehu vladal je judovsko kraljestvo rimski cesar Avgust. Ta je dal povelje, da se morajo vsi njegovi podložni na odločenih krajih, po rodovinah in družinah, dati popisati, da bi spoznal število prebivalcev po svojih pokrajinah.

V mestu Nazaretu živila sta takrat tudi Marija in Jožef. Tudi ta dva sta šla k popisovanju in sicer v Betlehem, kjer so nekdanj živelij njeni predniki. Po dolgem trudapolnem potovanju dospeta slednjič do Davidovega mesteca; iskati je bilo treba prenočišča. A v Betlehemu ga ne moreta nikjer dobiti. Šla sta tedaj iz mesta in prišla sta na betlehemsko planjavo. Tu sta našla hlevček, v katerem sta bila le kravca in osliček.

Onadva gresta tedaj v ta uborni hlevček prenočit; bolje je bilo, kakor zunaj pod milim nebom v mrazu. In kaj se tu zgodi? O polunoči pride na svet Zveličar, Jezus Kristus, katerega Marija v plenice povije in v jasli položi. Angelji pa so prišli iz nebes svojega Boga in kralja molit ter s hvalnimi pesnimi njegovo čast prepevat.

Jeden pa je oznanil rojstvo Kristusovo pastirjem na paši, kateri so veselo hiteli molit svojega obljubljenega Odrešenika.

Sedaj sem vama ob kratkem povedal, kaj nam predstavljajo jaslice, in to si dobro zapomnita. Kakor pastirci ponižno molita tudi vidva Jezusa, a posnemajta jih tudi v lepem pobožnem vedenju. *J. Novak.*

Bog plača vsako dobro delo.

Nekega poletnega dne je nesel Francek, imovitega kmeta sin, delavcem na polje predjužnik. Pota so bila že skoro vsa suha, čeravno je poprejšno noč hudo deževalo. Le po kolovoznicah je bila še semtertja kaka lužica.

V neki taki ozki luži zagleda Francek žabo in jo tako-le nagovori: »Ti neumna živalica, nikar ne sedaj

v kolovoznico; naj le pride voz, pa te bo kolo vso potrlo in razmesarilo.«

Toda živalica ne razume dobrohotnega svarila ter se ne gane. Francek jo pusti in gre dalje; misli si, pojde že s poti.

Ko je pa že precej časa korakal po poti, pride mu naproti velik voz, z žitom naložen. Zdaj se spet domisli žabice. Morebiti je še vedno na tistem mestu; oj, če se ne umakne o pravem času, pa jo zares povozi ta-le težki voz! Tako jame premišljevati ves v skrbeh, odloži košek v grm in teče nazaj pred vozom.

Žaba je res na istem mestu, kjer jo je bil zagledal poprej. Hitro odkrehne v bližnjem grmu vejo in spravi ž njo žabo iz kolovoznice v bližnji jarek poleg ceste. Potlej pa še postoji, da bi videl, ali res pojde kolo ravno tam, kjer je bila poprej žaba. In glej: ravno tako se je zgodilo, kakor je bil proračunal; uboga živalica bi bila ukončana, ko bi je ne bil odpravil še o pravem času. O, kako je bil zdaj Francek vesel! Ni zastonj storil teh stopinj, ker je sicer grdo, a vendar koristno žival obvaroval bolečin in pogina.

Bog, dobrotljivi stvarnik in ohranitelj vseh živalij, je videl to blagočutno dejanje in tudi njegov angelj varuh ga je bil vesel. Malo časa je preteklo, že je bil Francek poplačan za to plemenito delo.

Dva meseca pozneje je bil Francek z materjo na kolodvoru, kjer so se shajali od več krajev železnični vlaki. Francek in njegova mati iščeta vlaka, s katerim bi se domov peljala. Ob tem čakanju pa zastane Francek na tiru in ne opazi lokomotive, ki se mu bliža od druge strani. Že mu je blizo, blizo za hrbtom. Le še nekaj trenutkov in — podrla bi ga bila na tla in povozila! Kar ga nenadno zagrabi nek mož in ga potegne v stran zaklicavši mu: »Proč, ti uboga žaba!«

Kako se prestraši Francek, ko začuti trdno pest in nepričakovani sunljej! Kako pa se takoj oveseji, ko sprevidi, zakaj se je to zgodilo in v kako strašni nevarnosti je bil! Hotel se je zahvaliti možu, kateri mu je bil rešil življenje, a že je bil zginil med množico. »Ti uboga žaba!« mu je rekel dobri mož, ki ga je po-

tegnil z železničnega tira. To v živo opomni Francka tiste žabe, katero je bil pred nekaj časa spravil iz kolo-voznice ter ji rešil življenje. Opomni ga pa tudi, kako mu je ljubi Bog hotel pokazati, da obilno poplačuje tudi najmanjše dobro delo.

Božični večer v revni koči.

Božič je pred durmi — približal se je dolgo pričakovani sveti večer. Koliko je tu veselja pri osvetljenem božičnem drevesu, okrašenem z lepimi darovi in pri mizi, pokriti z duhtečimi jedili! Pa povsodi ni tako na sveti večer.

Na vznožju visokega pogorja stoji uborna kočica. Po leti se vije okoli nje divji bršljan, cvetó zvončki in ptički veselo prepevajo dobrim ljudem v tolažbo. Dru- gače pa je po zimi. Mrzli sever se močno upira v leseno kočó ter preleti vsako razpoko revnega bivališča. Ako- ravno je bilo blizo naokrog lesa dosti, bila je revna vdova vesela, da je smela po logarjevem privoljenju sè svojim dvanajstletnim Vaclavom suhljad po hosti na- birati. Dokler je bila zdrava, ni se ji upiralo to delo tudi v najhujšem mrazu. Letos pa je bilo drugače. Po slabem vremenu meseca listopada jo je obiskala huda bolezen. Z božjo pomočjo je sicer zopet nekoliko okrevala, toda vsa še slabotna ni mogla nobenega težavnega dela oprav- ljati. Moral je toraj oskrbovati vse Vaclav sam, ko je prišel iz šole, in rad je to storil. Ni se bilo toraj čuditi, da se je v hišo uboge udove priklatala velika revščina. Skoraj že nista imela kaj jesti.

Prišel je sveti večer. Gladna, utrujena mati morala se je zopet vleči v postelj. Kaj sedaj početi? Malemu Vaclavu so večkrat solze žalosti zalivale oči. Vso jesen je nabiral lešnikov, katere je hotel prodati in si za zimo toplo obleko preskrbeti, da bi ne trpel toliko mraza, kakor lani. Toda jedini pogled na ubogo mater je za- dostoval, da je popustil ta naklep. Sklenil je za iztržene novce preskrbeti bolni materi nekoliko boljšo hrano.

Kako pa to izvesti, da bi mati ničesa ne izvedela o njegovi nakani? Dobra ženka bi ne bila pripustila, da bi si deček obleko odrekel in njo preskrbel z ckrepčujočo hrano. Dobrotljivi Bog ni zapustil Vaclava. Čez malo časa vstopil je logar v sobico. Znal je za njiju revščino in Vaclava jako rad imel zarad njegovega čednostnega obnašanja. Ponudil mu je toraj, naj bi vzел iz gozda tri mlade jelkice, ter jih prodal v mestu za božična drevesca in nakupil živeža za mater in za-se. »Saj Bog pusti drevesa rasti tudi za revne, ne samo za bogate in bi jih moral itak nekaj izsekati, ker je mladi les na nekaterih krajih preveč gost,« omenil je logar. Sè solzami v očeh zahvaljeval se je osupneli Vaclav svojemu dobrotniku. Urno se deček napoti z lešniki in drevesci proti mestu, ki je bilo blezo dve uri oddaljeno. Drevesca je brzo prodal in iztržil trideset krajcarjev. Toda lešnikov ni bilo mōči se iznebiti. Zimsko solnce se je vže nagibalo k sneženim gorskim glavam in Vaclav je še jako malo prodal. Spomin na bolno mater in žalosten sveti večer mu je privabil vrelec solz na radeča lica, ki si jih je obrisaval z rokavom capastega jopiča. S solzami pa so se družile tudi molitve in vroči vzdih.

V takem stanju je ugledal Vaclava bogat gospod iz mesta, ki je šel ravno tam mimo. Prijazno pcpraša jokajočega dečka, zakaj se joče.

»Ah, moja mati ležijo doma bolni in nimajo kaj jesti. Hotel sem te lešnike prodati in nakupiti živeža, pa se znabiti gospōdi v mestu dozdevajo premajhni, nihče jih ne kupi,« tarnal je Vaclav. Pri teh dečkovih besedah padla je sočutnemu gospodu solza kot biser debela na košate brke.

»Pojdi z menoj, jaz ti jih odkupim,« rekel je Vaclavu. Ko sta vstopila v sobo velike hiše, ugledal je Vaclav bogato razsvetljeno drevesce, ter na njem samo zlato, sam sladkor in druge krasne reči. Kaj tacega še ni nikdar videl. Stal je kakor po blisku zadet, ter niti ni opazil, kako se na nasprotni mizi polni njegov jerbas z različnimi darovi. Ko je bil napolnjen, poda ga gospod Vaclavu in mu reče: »Vzemi to, ter napravi sebi in materi tudi prijeten sveti večer. Bodi vedno prider, Bog te ne zapusti!« Nato ga je še popraševal, kje stanuje,

dal mu lešnike nazaj in spustivši mu v roko nekaj denarja, odslovil ga je ljubeznivo domov. Vaclav hvaležno poljubi gospodu roko in se vsled ganutja niti zahvaliti ne more. Hitel je kakor ptič urno k svoji materi, ki ga je vže sè strahom pričakovala, boječa se, da bi se mu ne bilo kaj pripetilo. Ali kakšno osupnenje za mater in sina, ko jameta darove iz jerbasa devati! Za Vaclava nove škornje, suktnjo, za mater okrepčujoče vino in druga hrana: poleg tega še dva srebrnjaka, na katera je presrečni deček od samega veselja skoraj pozabil. Od veselja sta jokala oba. Ko je mati izvedela, kako in kaj, blagoslavljala je nepoznanega dobrotnika ter se vroče zahvaljevala Bogú, da ji je dal takošno veselje doživeti. Toda tudi Vaclav je bil srečen. Napolnjevala ga je zavest, da je izvršil svojo otročjo dolžnost do matere. Z gorečim srcem se je zahvaljeval božjemu Detetu za krasne darove, ki mu jih je podal po rokah neznanega dobrotnika, kateri tudi pozneje na nju ni pozabil.

Tako srečen sveti večer imeli so težko kje v kaki palači!

(Po češkem).

Lepi zgledi prvega svetega obhajila.

23. Prvo in zadnje obhajilo.

Daleč od nas v drugi deželi je živela v priprosti vasici pobožna družina. Oče je bil zidar in je hodil s svojima odraščenima sinovoma v bližnje mestice zidat ter si je ž njima služil lepega denarja. — Mati pa je doma pridno gospodinjala. Ker je bila prinesla od doma tudi malo doto, lahko so si kmalu sozidali malo hišico, in sicer na prav prijetnem kraju, ob bregu velike reke. Pa sreča blagih prebivalcev nove hiše ni trajala dolgo.

V jeseni l. 1866. je prišel gospodar v soboto večer bolehen domov. Drugo jutro je šel g. kapelan k podružnici maševat; pot ga je vodila mimo zidarjeve hišice. Ko zagleda pred hišo na klopici gospodarja, bledega in tresočega se, zavzame se in ga nagovori: »Oče, vi ste

bolni, pojdite v posteljo.« Bolnik je ubogal. Kmalu nato pride duhovni gospod drugič ter prinese sv. popotnico bolniku, pa oj strah! — sedaj ne najde samo očeta bolnega, temuč tudi mater in 7 otrok, katerih najmlajši je bil star pol leta; vsi so imeli vročinsko bolezen.

Bila je družina zelo zapuščena. Streglo jim je dekletko iz daljnega sorodstva, prav pobožna oseba, drug človek iz vasi še čez prag ni hotel, da bi pomagal v ti skrajni sili. Ker pa jedna oseba vsem devetim ni mogla streči, preskrbel ji je g. kaplan usmiljeno sestro iz bližnjega mesta. S prav krščansko ljubeznijo sta stregli bolni družini. Pa še tako skrbna postrežba ni zadrževala smrti: umrje oče, najstarejši sin in dve hčerki, ki sta hodili že v šolo. Ko je umrla druga izmed teh dveh, nihče je niti pokopati ni hotel, ker so se bali kužne bolezni. Naposled se vendar le usmili dobra žena »Marjeta« ter pokoplje sama dete.

Drugih pet je odšlo smrti ter so ozdraveli. Med njimi je bila tudi 13letna deklica Julijana. Pa komaj je revica vstala, napade jo še hujša bolezen, na vra u se ji naredi huda otekline, ki je bila naposled po dolgi, mučni bolezni vzrok njene smrti.

Ko je Julijana bolna ležala, začeli so se součenci in součenke učiti za prvo sv. obhajilo; tudi ona bi morala biti med njimi. Kako je bilo ubogi deklici hudo, ker ni mogla k nauku, ne morem vam povedati.

»Bom pa prišel večkrat k tebi,« tolaži jo g. kaplan, »in te bom posebej učil.«

Odslej je imela skoro vedno katekizem v rokah in se ga je prav pridno učila. Kako je pa tudi odgovarjala, ko jo je vprašal duhovni gospod; kar strmeli so ljudje, ko so jo slišali. Gospod kaplan je bil silno vesel pridnega otroka ter mu je rad odgovarjal na razna vprašanja, kajti hotel je natanko razumeti ves nauk o sv. obhajilu. Nekega dne je vprašala, zakaj se sv. obhajilo imenuje »angeljski kruh«. »Zato,« odgovori ji duhovnik, »ker uživamo pri sv. obhajilu presv. Jezusovo telo, katero gledajo angelji v nebesih, pa se ga ne morejo nagledati.« »O, kako mora pač Jezus lep biti,« zakliče Julijana. »kako sem vesela, da ga bom enkrat gledala!« »Pa tudi tvoje truplo bo po vstajenju podobno lepemu Jezusovemu

telesu, če boš zmiraj prav pobožno hodila k sv. obhajilu,« rekel je duhovnik. »O bom, bom,« je dejala Julijana odločno; »o, le povejte mi, visokočastiti gospod, vse bom storila, kar mi boste rekli.« Posebno si je zapomnila nauk duhovnikov, da naj svoje trpljenje voljno prenaša in Bogu daruje, ker s tem najlepše pripravi svojo dušo za nebesa.

Imel je ubog otrok veliko priložnosti, ta nauk spolnovati; trpela je prav kakor Job. Oteklina na vratu je vedno bolj rastla ter je bila rudeča kakor ogenj. »O to peče, kakor v peklu,« zdihovala je Julijana, »pa raje trpim tu, kot tam.« Hotelo jo je zadušiti. »O Jezus, pomagaj!« samo te besede so čuli iz njenih ust. Obezavali so oteklino in jo mazali z raznimi zdravili, pa vse nič ni pomagalo. Naposled je zdravnik povedal, da drugače ji ne more pomagati, kakor če ji rano prereže. Zdravnik je mislil, da se bo tega otrok silno prestrašil, ter mu je skušal prigovarjati. — »Božja volja naj se zgodi!« odgovorila je kratko pa odločno. »On me bo krepčal.« — »Ali te je zelo bolelo?« je vprašala mati, ko ji je bil zdravnik oteklino prerezal. — »Jaz sem si prav živo mislila, kako so ljubega Odrešenika na križ pribijali,« odgovorila je Julijana; »to mi je olajšalo vse bolečine.« Hude bolečine so odslej nekoliko ponehale, pa Julijana je vedno bolj pešala. Pa vendar je vzela večkrat v roke lepo knjižico, katero ji je bil dal g. kaplan, ter je v nji prebirala nauke in premišljevanja o sv. obhajilu. Spoznali so vsi, da otrok ne bo okreval in mogel hoditi k nauku za prvo sv. obhajilo.

A njena bolezen je naglo rasla ter se shujšala. Zdravnik je povedal svojo sodbo, da se bo Julijani čez malo časa goltanec ognožil in bo morala kmalu umreti. Nekega dne so jo prišle tovarišice obiskat. Vedoželjna jih vpraša, kaj so se danes učile o sv. obhajilu.

»G. kaplan so nam pripovedovali o sv. popotnici in so nam priporočili, naj prav lepo zate molimo.« »O da, ve tudi gotovo lepo zame molite, jelite?« vprašala je uboga trpinka. »Tudi jaz vam obljubim, da bom molila za vas, in jaz imam obilno časa za molitev; pa tudi kaj rada molim, ker sem tako vesela in potolažena. če na lju-

bega Boga mislim in se pogovarjam ž njim. O, kako morajo šele tisti srečni biti, ki so v nebesih zmiraj pri njem.«

Malo je umolknila in mislila sama s seboj, potem pa je dejala: »Veste, česa sem se spomnila? Meni se zdi, da bom morala kmalu sv. popotnico sprejeti. Brez sv. obhajila bi pa za vse na svetu ne umrla rada.«

»Ali se ne bojiš nič umreti?« vpraša jo jezična deklica.

»Če mislim na svoje pregrehe,« odgovori Julijana, »res se prav bojim; pa jaz mislim, ljubi Bog me zato tako zelo tepe tu na svetu, da zadostim za grehe in potem kaj lahko pridem k njemu v nebesa. In nebes,« pristavila je smehljajoč se, »nebes se pač ne bom bala!«

Učenke so povedale te besede gospodu katehetu. Temu se je odvalil kamen od srca; malo bal se je Julijani povedati, da bo morala kmalu umreti. Kmalu na to obišče bolnega otroka. Ko vidi, kako hrepeni Julijana po angeljskem kruhu, pove ji, da bo smela kmalu prejeti prvo sv. obhajilo, če tudi doma na bolniški postelji. Svečnica je bila določena za to veselo opravilo.

»O jaz pa smem še prej k sv. obhajilu!« dejala je popoldne součenkam, ki so jo prišle obiskat.

»Pa bomo prišle takrat vse semkaj, kaj ne da, saj ti je všeč?« »Všeč mi bo, všeč; samo če me boste te dni nekoliko pri miru pustile, da se prav dobro pripravim za sv. spoved, pa tudi pridno zame molite.«

Na večer pred svečnico se je mudil duhovni gospod več časa sam pri Julijani. Ko se je poslovil, je s solznimi očmi in molčé segel žalostni materi v roko.

»O odpustite mati, kar sem vas razžalila,« zaprosi dobri otrok. Pa tudi vas, ljubi bratec in sestrice, prosim, odpustite mi, kar sem vas razžalila. Stopite k postelji in mi podajte roke! Tako, od sedaj mi pa nič drugoga ne govorite, kakor o Bogu, ki bo prišel jutri k meni.«

Med tem so pa spletale njene tovarišice vence ter so ovenčale drugo jutro zgodaj Julijanino hišo; rapravile so v sobi, kjer je Julijana ležala, altarček in so ga nakitile tako krasno, kakor so znale in vedele. Jedno uro pozneje se je premikal sprevod iz cerkve; dva in trideset dečkov in deklic je z gorečimi svečami spremljalo Najsvetejše, po katerem je tako koprnela njih tovarišica. Ko stopijo v sobo, zagledajo Julijano klečečo

na snežnobeli posteljci. Njeni upadli lici sta bili blede kot zid, pa sta postajali rudeči vsled njene goreče pobožnosti. Iz temnih očij pa je sijalo tiho in sveto veselje. Ročici je imela trdno sklenjeni; molila je tri božje čednosti in obhajilne molitve od začetka glasno, pozneje pa se ji je glas začel tresti. Koprneče je gledala v sveto hostijo, ki ji jo je kazal mašnik, ter jo je sprejela z razprostrtima rokama šepetajóč besedice pesni: »O Jezus, o sladak spomin« — — —

Razburjena in utrujena je omahnila na postelj in je ležala nekaj časa, kakor bi spala; srce ji je na glas bilo. Ko se je pa prebudila iz te zamaknjenosti, zaklicala je prav glasno: »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« »Na vekomaj. Amen,« odgovorila je vsa družba otrok. S temi besedami se je prav resnično in pretresljivo zahvalila Zveličarju za preveliko dobroto.

»Jaz ti bom podelil tudi takoj sv. olje,« dejal je duhovnik ter stopil k postelji. »O prosim,« dejala je Julijana. »saj je to tako lep zakrament!« »Gotovo, moj otrok,« nadaljeval je gospod, »krepčal te bo v tvojih bolečinah, dodelil ti bo voljno potrpljenje in te bo ozdravil, če je tvoji duši v zveličanje.« — »Kakor Bog hoče,« zdihnula je Julijana. »Ali naj živim ali umrjem, samo da bom zveličana!« Pazljivo je poslušala tolažljive molitve, ki jih je duhovnik počasi molil, in ko jo je nehal maziliti, potlej pa se je oddihnila in dejala: »Tako, sedaj me lahko pokličeš. Gospod, kedar hočeš, jaz sem pripravljena!«

Živela je še kacijh štirinajst dnij ter se prelepo pripravljala na smrt. Četudi je hudo trpela, vendar ni bila kar nič nejevoljna. Ozrla se je na križ Jezusov in ga pobožno poljubila, pa je bila takoj vsa udana v voljo božjo. Užiti ni mogla družega kot le kaj čistega; pa še to so ji morali po mali cevki zlivati v goltanec. Mati je vselej jokala, kedar ji je na ta način dajala hrane. »Oh, ljuba mamica, ne bodite tako žalostni zaradi mene,« tolažila jo je Julijana, »saj se mi bo dobro godilo pri Bogu.« Drugikrat je dejala: »Glejte, mati, če bi še živela, znabiti bi storila greh in Boga razžalila; sedaj sem pa popolnoma čista in bom prišla k ljubemu Jezusu, tam se bomo pa zopet videli.«

Njena zadnja ura je bila kaj ganljiva. Posebno je bila umirajoča deklica vtolažena, ko je še prišel g. kaplan in ji ob zadnjih trenutkih narekoval lepe molitve in svete vzdihljeje. Predno je prišla v nezavest, pritisnila je še sv. križ na ustnice ter vzdihnila: »Jezus, v tvoje roke izročim svojo dušo!« Duhovnik ji še podeli veseljno odvezo in blagoslov za zadnjo uro. — Julijana se še jedenkrat probudi, ozre se okrog sebe, pokaže z roko proti nebesom ter se sladko nasmehlja. Še kake trikrat globoko dihne in njena čista duša je stala pred sodnikom, ki jo je gotovo vzel v število nedolžnih otrok.

Dolg sprevod je spremljal čez dva dni mrtvo Julijano na pokopališče. Pobožnega otroka nima rad samo Bog, imajo ga radi tudi ljudje.

24. Sv. Tarcizij.

Ob koncu III. zvezka knjige »Izgledi bogoljubnih otrok« se bere v pesniški obliki prelepa dogočba iz prvih časov krščanstva. Naj jo pove tudi »Angeljček« v prosti, nevezani obliki.

V prvih treh stoletjih po Kr. so pagani pomorili veliko kristijanov, ker niso hoteli Jezusa zatajiti in malikov moliti. Posebno v Rimu so jih neusmiljeno mučili in pomorili na tisoče. Mrliče so kristijani pokopavali v podzemeljskih v kamen izsekanih votlinah, katere imenujemo katakombe. Katakombe so bile ob enem tudi cerkve, v katerih so prvi kristijani službo božjo obhajali; tukaj so bili pri sv. maši, pri spovedi, pri sv. obhajilu itd.

Nekoč je bilo zopet jako veliko kristijanov v ječi, kateri bi morali kmalu umreti mučeniške smrti. O kako bi bili radi še jedenkrat sv. obhajilo prejeli, predno gredo v smrt! Toda kdo si bo upal iz katakomb v ječo prinesiti presv. rešnje Telo? Daljna je bila pot po ulicah rimskega mesta, in pagani so poznali vse krščanske duhovnike. Ko bi se bil le kateri prikazal na cesti, neusmiljeni Rimci bi ga bili takoj zgrabili in umorili; pa še najsvetejši Zakrament bi mu bili vzeli in oskranili.

Takrat je v katakombah maševal pobožni mašnik Dijonizij. Ko so bili navzoči kristijani obhajani, rad bi

bil častitljivi mašnik sv. obhajilo poslal tudi ubogim jetnikom, ki so se v ječi pripravljali na strašno mučeniško smrt.

Sv. maša je minula, presv. rešnje Telo je bilo na altarju pripravljeno; Dionizij se obrne in gleda, če bi med zbrano družbo mogel dobiti koga, ki bi ga mogel varno nesti zaprtim kristijanom v ječo. Tu se oglasi deček, po imenu Tarcizij, ki je Dijoniziju pri sv. maši stregel, ter poklekne pred mašnika. Dečkov obraz je bil tako lep in nedolžen, da je bil videti kakor angelj. Tarcizij nastavi svoji roki, da bi sprejel Najsvetejše. »Ti si premlad, dete moje,« pravi mu mašnik prijazno. — »Zato, ker sem mlad, ne bodo mi pagani ničesar prizadejali. Ne bodo si mislili, da imam presv. Zakrament pri sebi, in jaz ga najvarnejše ponesem v ječo. O, kako se veselim te velike časti. Prosim vas, prečastitljivi oče, spolnite mi to prošnjo!« Solze stopijo dečku v oči in lica mu zarudé, ko spregovori te besede. Prosi tako nujno, da si mašnik misli, Bog bode pomagal pogumnemu, pobožnemu otroku. Dijonizij položi sv. rešnje Telo v lanen prt in ga skrbno zavije. Potem ga zavije še v drugi prt in izroči dečku predragi zaklad.

»Pomisli,« pravi mu še, »pomisli, koga nosiš pri sebi. Obljubi mi, ali hočeš zvesto varovati Zveličarja?«

»Rajše hočem umreti, kakor da bi si dal uropati svojega Boga,« odgovori Tarcizij. Na prsi pod obleko skrije sv. obhajilo, položi roki navskriž in hitro odide.

Ko je šel po mestnih ulicah, stala je pri mestnih vratih neke velike hiše imenitna gospa. Ta gospa ni imela otrok, in Tarcizij, ki se je bližal, zanimal jo je, ker je bil tako lep in nedolžen; rada bi ga bila posinovila.

»Čakaj jeden trenutek, ljubi otrok,« pravi mu in stopi predenj. »Povej mi, kako se imenuješ in kje stanujejo tvoji stariši?«

»Jaz sem Tarcizij, sirota,« odgovori ji smehljaje se, »stanovanja nimam!«

»Pojdi v mojo hišo in odpočij si; nekaj se imam s teboj zgovoriti. O, da bi imela tacega otroka, kakor si ti!«

»Zdaj ne, dobra gospa, zdaj ne. Nobenega trenutja ne smem zamuditi.«

»Pa mi obljubi, da prideš jutri; to-le je moja hiša.«

»Ako bom še živel, pridem,« odgovori deček prijazno. Gospa gleda za njim in si misli: za njim pojdem. Kmalu potem zasliši šum in strašno vpitje; ustavi se. Ko zopet utihne, gre za dečkom.

Med tem je prišel Tarcizij do velikega prostora, kjer je ravno nekaj dečkov hotelo igro pričeti.

»Jednega še manjka!« vzklikne neki deček. »Kdo naj se še gre?«

»Glej,« pravi neki drugi, »tukaj gre Tarcizij, ki ga že dolgo nisem videl. Pojdi sem, Tarcizij, in igraj se z nami! Kam pa letiš tako hitro?« Dečka prime za roko.

»Zdaj ne morem, Petilij, res ne morem. Imam nekaj prav važnega opraviti.«

»Pa moraš!« zavpije drugi in ga zagrabi. Bil je to močan in prepirljiv deček. »Pojdi se z nami igra!«

»Prosim te,« reče preplašeno ubogi deček, »pusti me, naj grem!«

»Ne,« odgovori zlobni deček. »Kaj pa nosiš tukaj-le v nedriju? Pa že kakšno pismo! No, to se ne bode spri-dilo, če ga jaz hranim pol ure. Daj je sem!« siloma zagrabi presv. rešnje Telo.

»Ne, ne!« odgovori Tarcizij in se ozira proti nebu.

»Hočem videti,« pravi mu nasprotnik jezno. »Hočem videti, kaj nosiš s seboj.«

Nato začne suvati in tepsti Tarcizija. Množica ljudij se zbere in gleda, kako drži deček roki križema sklenjeni in se dá sovati in tepsti. Noče se tepsti, a Najsvetejše drži trdno, četudi si zlobni deček, ki je bil veliko večji in močnejši, vse prizadene, da bi mu ga vzel.

»Kaj je to? Kaj je neki to?« povprašuje slehrni. Memo pride neki imeniten Rimljan. Ko zagleda Tarcizija, pravi zaničljivo: »Kaj da je to? Mladič je krščanski pes in nese svetstvo kristijanom.« To rekši gre dalje. Drugi pagani pa so bili zvedavi; hoteli so svetstvo videti in zaničevati.

»Pokaži, kaj neseš s seboj,« kličejo dečku. Neki kovač ga udari s pestjo po obrazu, da jame krvaveti. Tudi drugi ga bijejo, dokler se ves otekel in ranjen ne zgrudi na tla. Tarcizij je bil napol mrtev, a roki je še zmiraj trdo držal na prsih. Ravno so mu hoteli iztrgati

dragoceni zaklad, kar razprši močen udarec pagane narazen; nekateri popadajo na tla, drugi zbežijo. Bil je velik, močan častnik, ki je divjake tako prestrašil in razpodil. Bil je kristijan in je poznal Tarcizija. Ko so pagani odšli, poklekne častnik in solznih očij vzdigne raztepenega in omedlelega dečka. Nato ga prijazno vpraša: »Tarcizij, ali si hudo ranjen?«

»To nič ne dé, Kvadrat,« odgovori deček in smehljaje se spregleda. »Toda sv. obhajilo imam pri sebi. Zdaj moraš ti skrbeti, da ga pagani ne vzamejo.«

Kvadrat dene dečka na rame in se veseli, da sme nesti ne le dečka, ki je postal mučenec, marveč tudi preljubega Zveličarja samega. Deček počiva na prsih močnega vojščaka, pa še zmiraj z rokami trdno drži presveti Zakrament.

Neka gospa ju sreča, postoji in natančneje pogleda, kaj da nese častnik. »Ali je mogoče!« vsklikne. »Ali je to Tarcizij, ki sem ga ravno kar videla še tako lepega? Kdo je to storil?«

»Dobra gospa,« odgovori Kvadrat, »hudo so ga zdelali, ker je kristijan.«

Gospa pogleda otroku v obraz. Še odpre oči, pogleda jo smehljaje se in umrje. Tega pogleda ni nikedar pozabila in kmalu potem je postala kristijana.

Kvadrat prinese mrtvega dečka s presv. rešnjim Telesom k Dijoniziju. Mašniku skoro solze niso pustile gledati, ko je privzdignil dečkove roke in vzel iz njegovega nedrija Najsvetejše. Prta sta bila še lepo zganjena, kakor je bil izročil dečku.

Kristijani so pokopali truplo sv. Tarcizija v katakombah. Zdaj se častijo njegove svetinje v neki cerkvi rimskega mesta; on pa naj v nebesih prosi za ljubo mladino, osobito pa za one srečne otroke, ki se pripravljajo za prvo sv. obhajilo.

Šola rajske nedolžnosti.

(Konec.)

Gotovo ste že slišali, da so v tem ali onem kraju solo nenadno zaprli ali opustili. To pa so storili iz po-

sebnih vzrokov. Morebiti ni bilo dovelj za šolo sposobnih otrok v tistem kraju, ali morebiti se je blizo kje odprla kaka druga šola, da je popolnem nadomestila poprejšnjo, ali pa je prišlo kaj družega. Čujte, ljubi prijatelji Angeljčkovi, tudi to-le »šolo rajske nedolžnosti« bomo danes zaprli. Nikar se tega ne vstrašite, ker vas ne zadene nikakoršna krivda, marveč okoliščine so se tako spremenile, da preneha. Voditelj te šole je namreč sklenil z novim letom vse predrugačiti. Angeljček namreč ne bode več prihajal tako poredkoma, marveč vsak mesec vas bode redno obiskaval. V ta namen si je izbral zanesljivega tovariša, katerega že poznajo in radi imajo daleč na okrog. Tega se je oklenil »Angeljček«, da hosta skupaj potovala po naši lepi slovenski domovini. Še vi recite kako lepo besedo zanj, ko bi ga hoteli kje neprijazno odganjati!

Ako bode pa »Angeljček« večkrat prihajal, ne bo vam mogel vsakikrat toliko prinašati, kakor dosedaj. In zdaj že lahko veste, kaj hočem povedati: za »šolo rajske nedolžnosti«, kakor smo jo imeli do sedaj, ne bode več prostora. Pa zdi se mi tudi, da je ni več treba v taki podobi. Saj je ves »Angeljček« nekakšna šola rajske nedolžnosti. Namen ima namreč ljubo mladino tako učiti in voditi, da bi se ne zamerila ne Bogu, ne dobrim ljudem ter se že sedaj in pozneje ves čas do groba vedla povsod tako, da si zagotovi večno zveličanje v nebesih, s tem pa ob jednom tudi časno srečo tukaj na zemlji. Zato je že sedaj rad večkrat povedal kaj šaljivega, kaj kratkočasnega ter obljubi da bode tudi z naprej še večkrat kaj priobčil v zabavo in razvedrilo.

Poleg tega tehtnega razloga morate pa tudi pomisliti, da vsaka šola traja le nekaj časa. Saj se tudi navadni — tudi najboljši — šolarji ne privadijo kar hkrati že v šoli vsega, česar bodo potrebovali v življenju, marveč prisvojijo si le toliko znanosti, olike in bogoljubnosti, da se morejo na tej podlagi še sami dalje učiti. Bodi nam tudi naša dosedanja »šola rajske nedolžnosti« neki kažipot, kako še dalje radi sprejemajte lepe in koristne nauke, kjerkoli jih slišite ali čitate, ter zvesto posnemajte prekrasne zglede blagih ljudij, kateri še zdaj živijo med nami ali pa so se že preselili v srečno

večnost. Torej ves „Angeljček“, „Vrtec“ in še druge dobre knjige naj vam bodo šola rajske nedolžnosti. vi vsi pa poslušni in izvrstni učenci!

Vendar predno se poslovim od te naše začasne šole, naj vam še za slovo zatrdim posebno kratek, pa potreben nauk o **poglavitnih čednostih**.

1. To prepričanje ali vsaj to upanje imam že več časa, da vsi, kateri pridno prebirate »Angeljčka« in jednake dobre knjige, imate tudi dobro voljo ter res hočete lepo živeti in veliko dobrega storiti na svetu, ob koncu takega lepega in koristnega življenja pa tudi srečno in veselo umreti, ali da vam to še krajše povem: vsi hočete z božjo pomočjo postati dobri — izvrstni ljudje po vzoru in nauku Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov.

Ako gojite take blage misli in tako vzvišene želje, imate že polovico prve poglavitne čednosti, ki se imenuje **modrost**. Pa še le polovico, pravim, kajti samo spoznanje, same želje še niso zadosti, prava modrost zahteva tudi dejanja, da se namreč na vso moč prizadevate z najprimernejšimi pripomočki tudi doseči to, kar spoznate za največje, za najboljše. Zgled so nam sveti trije Kralji iz jutrove dežele. Po lastnem prizadevanju in po božjem razsvitljenju so spoznali, da ona prečudna zvezda pomeni novorojenega Zveličarja. A to spoznanje bi jim še ne bilo nič pomagalo; ko bi bili prelepo zvezdo hodili le gledat in občudovat, pa bi bili doma ostali, ne bili bi našli Zveličarja in po njem večne sreče.

Zdaj toraj razvidite, kaj je krščanska modrost. Modri možje so nam to prav jasno in določno opisali v oni mali knjižici, katero imenujemo katekizem. Ta knjižica nam precej ob začetku na vprašanje: »Zakaj nas je Bog vstvaril?« pove prav ob kratkem vso krščansko modrost. Zato smo na svetu, da Boga in božje reči čimdalje bolj spoznavamo, da ga častimo in molimo, da zvesto spolnujemo njegovo voljo — njegove zapovedi ter si s tem zagotovimo večno zveličanje, ob enem pa tudi že časno srečo. To nam pove že začetek, ves drugi katekizem pa nas uči, kaj nam je storiti in katere

pomočke rabiti, da dosežemo svoj vzvišeni namen: večno in časno srečo.

Imenuje pa se krščanska modrost zato poglavitna čednost, ker brez nje so vse druge krščanske čednosti nemogoče. Kajti če kdo še tega ne spozna in ne prizna, da mu je prva reč in najvišji namen, Bogu služiti in dušo zveličati, tak se niti zmenil ne bode za razne druge čednosti, krščanska pravičnost ali svetost mu niti mar ne bode.

O, kaj bi hotel dati, ko bi vas mogel vse do dobrega prepričati, da vse naše prizadevanje tukaj na zemlji je prazno in ničevno, ako nam ne pomaga Bogu služiti in večno srečo množiti.

2. Druga poglavitna čednost se imenuje **zmernost**. Zmernega navadno imenujemo onega človeka, kateri ima vedno pravo mero v jedi in pijači: kateri si ne izbira jedil in brez potrebe ne vživa ob drugih nego ob določenih časih ter je in pije le toliko, kolikor potrebuje. A zmernost v širšem pomenu je v tem, da človek kroti in v pravo mero zavrača vsako poželenje; in v tem smislu pomeni toliko, kakor premagovanje ali zatajevanje samega sebe. Zatajiti kako reč se pravi, tako se delati, kakor da bi kar nič ne vedel o nji. Ko je Peter Jezusa zatajil, govoril je tako, kakor bi ne poznal Jezusa, kakor bi ne vedel kar ničesa o njem. Samega sebe zatajiti se toraj pravi: kadar sili kaka slaba misel v glavo, kadar prihaja kaka zlobna želja itd., tako se narediti, kakor bi je ne bilo; sploh če te kaj težko stane, pa se ujunačiš in storiš radovoljno, kakor bi bilo lahko in prijetno; ali če se ti zdi kaj prav prijetno in vabljivo, pa se narediš tako, kakor bi ti ne bilo nič mar ali celo zoperno ter si odrečeš: glej, takrat zatajiš samega sebe.

O, kako po pravici se imenuje tudi zmernost poglavitna čednost! Po izvirnem grehu je naša voja k hudemu nagnena, v vsakem človeškem srcu začne prej ali slej razgrajati strast — raznovrstno slabo nagnjenje in hudo poželenje. Kdor se toraj ne zna in noče premagovati, ta nikdar ne bode veliko prida na svetu.

3. Tretja poglavitna čednost je **pravičnost**. O tej pa se lahko na krajše zmenimo. Ne morem si misliti

izvrstnega človeka, takega človeka, ki je res po volji božji, ako nima te čednosti, ako ni pravičen. Saj že ljudje zaničujejo takega, kateri je krivičen ali goljufen, kako bi ga mogel Bog rad imeti? Naj bo kdo sicer še tako dober, naj razdeli vse svoje premoženje med uboge; ako pa svojih dolgov noče poplačati ali ima še kako krivico na vesti, nikakor ga ne moremo prištevati izvrstnim, svetim ljudem. A ne le do svojega bližnjega moramo biti vsikdar popolnem pravični, marveč tudi sami do sebe in v prvi vrsti do Boga. Naj bi človek še toliko storil za blagor človeštva, samega sebe bi pa zanemaril, ni prištevati izvrstnim ljudem. In naj bi kdo še tako pridno delal in do črkice natanko spolnoval dolžnosti svojega stanu, pa bi zanemarjal službo božjo, ne more se imenovati izvrsten, ker ni pravičen do Boga in ne »dá Bogu, kar je Božjega.« Najprej moramo povsod in vselej storiti to, kar zahteva pravica, potlej še le se lahko kaj navrže.

Iz tega lahko sprevidite, zakaj se imenuje pravičnost **p o g l a v i t n a č e d n o s t**.

4. Slednjič se k poglavitnim čednostim prišteva še **srčnost** ali pogumnost. Otroci, če se boste vsake težkoče ustrašili, ne boste nikdar vrli in izvrstni ljudje. Ako le to storite, kar je prijetno, kar je lahko, vaša čednost ne bode piškavega oreha vredna. Vsi oni, kateri so na zemlji storili velike reči, bili so srčni, pogumni, trudili so se in potili. Čimbolj pa so v kakem kraju ljudje mehkužni, tem slabše je ondi. In zdi se mi, da je zato čimdalje manj izvrstnih ljudij med nami in da tudi med otroci je tako malo istinito dobrih, angeljsko nedolžnih, ker se povsod le prerado poprašuje po tem, kaj je prijetnejše in lažje, ne pa po tem, kaj je dolžnost, kaj se m o r a zgoditi! Sv. pismo že v stari zavezi blagruje človeka, kateri »je jarem nosil od mladosti« in Kristus Jezus pravi: »Nebeško kraljestvo silo trpi in le silni si ga bodo prisvojili.« Toraj voljo si utrditi, to bodi ves čas vaše prizadevanje, če hočete sami sebi dobro.

To čveterno podlago mora imeti krščansko čednostno življenje. Kakor veličastno poslopje ne more v zraku viseti, marveč mora imeti trden temelj, jednako je tudi lepo življenje nemogoče, če se ne naslanja na tako trdno podlago. Ako ste pripravljeni vestno spopnovati te štiri pogoje, katere sem vam tu ob kratkem opisal, upa si »Angeljček« vam kaj prida koristiti; sicer pa bi bilo zastonj njegovo delo in zastonj delo vaših vzgojiteljev.

Otrokova jutranja molitev.

Bodi hvaljen večne čase,	Môli za očeta, mater
Ljubi angelj varuh moj!	Dobrotljivega Bogá,
Ti si plaval nad menoj,	Da jim srečo, zdravje dá
Da sem sladko spal nocoj.	Enkrat pa radost nebá.

Prosim te — podnevi tudi	Kadar pride smrtna ura
Ne odtegni mi dobrot,	Záme, ti pri meni stoj,
Spremljaj mi življenja pot,	K Bogu splavam naj s teboj,
Greha varuj me in zmot!	Ljubi, dobri angelj moj!

Anton Medved.

Darček.

Detice preljubo malo!	Oj, kako je všeč to meni;
Komu bodeš cvetko dalo,	HčERICA, le tja jo deni,
Ki v ročici jo držiš,	Na odlični, lepi kraj:
Srčno se je veselíš?	Mami Božji cvete naj.

„Ata, tje-le na altarček	Kakor cvetje lepo milo
Denem jo Mariji v darček;	Naj ti srčice bi bilo,
Z Jez'čkom božja Mamica	Jezuščku, Mariji všeč
Naj cvetličico ima.“	Bodeš bolj ko cvét duhteč.

Le prinašaj njima cvetja,
 Uči njima v čast se petja,
 Jez'ček mili dal za to
 Bo ti rajsko kronico.

Križi in težave iz otročjih let.

8. Jeza je huda reč.

Brežnikov Janezek je utegnil imeti kakih osem let. Bil je bistre glave in je v šoli kaj lepo napredoval. Imel je tudi jako rahločutno srce, rad je molil in se v cerkvi vselej vzgledno obnašal. Le jedna napaka ga je močno kazila in mu delala velike preglavice: bil je nagle pa hude jeze. Saj potlej, ko se mu je jezica ohladila, bilo mu je vselej močno žal; a bilo je prepozno.

Kadar ga je spet jeza premagala, prišel je ves skesan in pobit k materi prosit odpuščenja: »Mama, kaj ne, da niste več hudi na-me? Prav gotovo se ne bom več kregal.«

»Ko bi bil le že kdaj mož beseda, Janezek«, posvarila ga je dobra mati z milo očitajočim glasom; »glej, ljubi Bog vedno gleda na nas vse in vidi vse, kaj delamo in kako se vedemo. Če tedaj ljubi Bog vidi, kako se večkrat togotiš in jeziš, zapiše vse v svoje velike bukve; oj, tukaj bi pa moralo biti le zapisano, kako so bili otroci pridni in dobri.«

»Mama, prav lepo bom Boga prosil, da bi me le še zdaj izbrisal iz onih bukev.«

»Le prosi ga, drago dete, posebno pa se spominjaj moje prošnje in nikar ne bodi tako jezljiv.«

Nekaj časa je bilo zopet vse dobro. Janezek je bil miren in prijazen, če tudi ni šlo vse po njegovi volji, in ni se kregal s svojimi tovariši. Vsako jutro, še predno je vstal, sklenil je že na posteljici roke in je natihoma molil: »Oh, ljubi Bog, pomagaj mi, da bom mogel ostati dober otrok, in da ne bom zapisan v tvoje kazenske bukve!«

Približa se materin god. Ker so bili pri Brežnikovih bogati, imeli veliko hišo in lep vrt, pa tudi v omaricah še kaj, obhajali so vsako leto materin god bolj slovesno kakor v navadnih hišah. Da imajo ob taki slovesnosti otroci tudi kaj deleža, razume se samo ob sebi. Janezku

se je ta dan prav dobro obnesel; nič ni bil jezen, nič kregan. A drugi dan je bilo pa vse drugače.

Mati so bili namreč povabljeni k botrici na južnico, ako bode lepo vreme, in na vsak način mora tudi Janezek priti ž njimi. O, kako se je veselil deček, da se mu je ravno v četrtek, ko ni šole, primerilo kaj tacega.

A vse kaj družega je prišlo, kakor pa se je nadejal. Tisti dan po materinem godu je bil pust, meglen in deževen; toraj na sprehod, na južnico pri dobri botrici in kar je s tem v zvezi, ni niti misliti. Mati so imeli pa tudi toliko opravkov, da so morali Janezka kar pri miru pustiti. Seveda, ko bi bili vedeli, kako »strašno mu je dolgčas«, preskrbeli bi mu bili gotovo kako zabavo; tako pa se je moral sam dolgočasiti v sobi.

Pri oknu sloni, debele kaplje kapljejo na okno in butajo ob steklo. Mali deček skoro vsako spremlja z jeznim očesom; najrajše bi bil strl vsako posebej. Oh, vsi njegovi dobri sklepi so zginili kakor led pred solncem in splavali po vodi. Prstke začne v pest krčiti in žugati in z nogami ceptati.

Ná, zdaj! pride pa še nova nadloga, ki ga spravi popolnoma iz uma.

Mati so mu bili na vrtu odločili posebno gredico, katero je dobri stari vrtnar nalašč zanj priredil. Janezek jo je pridno zalival in oskrboval; nihče drugi se je ni smel dotakniti. Silno je je bil vesel; bila mu je kakor pol sveta. In zdaj, ko je bil že itak tako zelo jezen, zagleda skoz okno, kako domači pisani petelin možko hodi po njegovi gredici in, kadar se mu zljubi, pobrška z neokretnimi kremplji in potlej razriva še z dolgim kljunom, češ, če je tudi tukaj kaj skritega za njegovo družinico.

Najrajše bi bil Janezek ob takem pogledu iz kože skočil, toliko je bil že togoten; a ker tega ni mogel, skočil je le iz sobe in letel nad starega vrtnarja ter ga zmirjal in mu rekel toliko hudega, kolikor si je le mogel v naglici zmisliti s svojo jezno glavico, češ, zakaj ne pazi na kuretino, zakaj ga plačujejo itd. Mirno ga poslušá starček in potlej, ko dečku zmanjka, reče hladnokrvno: »Janezek, pojdi lepo mirno nazaj v sobo, pa premisli, je-li to prav, da mene, starega moža, tako

zmerjaš in obdeluješ. Jaz ti ne zamerim, ker vem, da ne misliš tako hudo.«

Nekoliko sram je bilo dečka vsled tega mirnega svarila, vendar še zmirej mu je kuhalo, ko se vrne v sobo. Misliti je bilo, da že skoro posije solnce krotkosti v njegovem razburjenem srcu; ná, kar se privali še hujši vihar in tema postane — v glavi in srcu. — Petelin namreč že spet brska po njegovi gredici.

Zdaj so šli rakom žvižgat vsi njegovi dobri sklepi; s kamnom v rokah hiti proti oknu, da bi ga vrgel za grdo požrešno živaljo, ki tako brezozirno razdira delo njegovih pridnih rok. V tej naglici pa se spotakne: z nogami razdrobi prelepo posodo, ki so jo bili mati dobili za god, z roko pa prileti v šipo, razbije jo in ob enem prevrne na tla dragoceno cvetlico, ki je bila tudi materino vezilo, in sicer izmed vseh najljubše.

Nekaj trenutkov je bilo dečku tako, kakor da se mu je srce ustavilo. Nič ne čuti hude rane na roki, ki mu jo je urezala ostra steklenina, nič ne vidi rudeče krvi, ki mu je curljala ob ranjeni roki; sliši le rožljanje razbitega okna pa padajoče cvetlice ter ne utegne družega misliti, kakor to, kako zelo bodo mati žalostni, ker jim je ukončal posodo in cvetlico, katere so bili tako zelo veseli.

Oh! kaj je storil! Zakaj je bil spet tako zelo jezen, čeravno je bil obljubil Bogu in mami, da se bode poboljšal! Ko je prišel v svojem premišljevanju do tukaj, glasno zajoka, da so od vseh strani hiteli ljudje gledat, kaj da se je pripetilo.

»O, ubogi Janezek«, zakliče kuharica sočutno. »Kaj pa se je zgodilo? Tvoja roka je vsa krvava in tam-le so črepinje. Oh, otrok je padel!«

Zdaj prideta še oče in mati. Dobra mati brž zavežejo Janezku krvavečo roko, pa ne rečejo niti besedice; malemu grešniku pa se je zdelo, da ga jako žalostno pogledujejo, in srce mu glasno tolče.

»O jej, pa tudi lepa cvetica, ki je bila na oknu, je razdejana, in dragocena posoda razbita«, potožijo oče, »povej mi vendar, kako pa je bilo?«

Spet začne deček milo jokati in skoro ni mogoče razumeti med glasnim jokom izgovorjenih besedij. »Oh,

spet sem bil poreden in — in obljubil — nič več jezen! Petelin je kriv! kaj razkopava mojo gredico!«

»Nikar zdaj toliko ne govori, Janezek«, tolažijo ga mati, »pojdi, denem te v posteljo in jutri nam poveš vse natanko.«

Roko še bolj osnažijo in prevežejo ter nesó skesanega bolnika v posteljo, pa nič se nočejo tako prijazno posloviti kakor sicer, le žalostno mu rekó: »Pa moli, Janezek!«

To tudi takoj spolni mali skesani grešnik. Zdravo rokico položi okrog zavezane in začne v detinsko priprosti molitvi Boga prositi, naj mu vendar odpusti, ker ni spolnil svoje obljube in se spet tako hudo razjezil. Materi stopijo solze v oči, pa jih skrivajo, in ko reče Janezek: Amen, sklonijo se proti njemu in ga poljubijo na čelo in pravijo: »Bog te blagoslovi, dete moje, in ti odpusti, kakor ti jaz odpustim.«

»O mama, dobra mama!« začne Janezek zopet ihteti, »saj še ne veste, kaj sem naredil in kako je vse to prišlo. Oh, naj vam povem; drugače ne morem zaspati in — ljubi Bog me zapiše v svoje velike bukve!«

In zdaj dobri deček jokaje pripoveduje vse, kako se je zgodilo; nič se ne izgovarja. Tudi tega ne zamolči, kako grdo je žalil starega dobrega vrtnarja, najrajše bi ga šel kar precej za odpuščanje prosit.

»Jutri pojdeva oba«, tolažijo ga dobra mati in mu lase pogladijo po glavi; »in ne dvomim, da ti odpusti in te bo zopet rad imel.«

»Ali mislite?« vpraša Janezek in njegovo oko se zasveti; »ne, ne, nikdar več ne bom jezen, — oh, tako je hudo tu notri!«

Drugo jutro pridejo še oče obiskat mladega bolnika. Janezek se zelo razveseli in pravi: »Oh, ata, pojdite le-sem, prav blizo! Povem vam neko skrivnost.«

»Kaj? skrivnost? kakšne skrivnosti imaš, radoveden sem zares.«

»Oče, ali imam že kaj dosti denarja v hranilničku?«

»Že precej se je nabralo. Ali misliš kaj kupiti?«

»Da, ata; pa obljubite, da ne boste nikomur povedali, posebno mami ne!«

»Nikomur ne bom pravil; kar povej, kaj nameravaš.«

Zdaj se oklene Janezek očeta okrog vratu in mu pove tiho na uho, kaj da misli kupiti; pa še jedenkrat zatrdi, naj nikar nikomur ne pravijo o tem in da gotovo kupijo za njegov denar.

Rane na roki so se lepo celile; pri vrtnarju sta Janezek in mati dobro opravila, še rajše je imel odslej blagosrčnega dečka.

Nekega dne rečejo oče Janezku: »Zdaj je pa vse gotovo; prav dobro se je naredilo. Kdaj pa hočeš, da damo?«

»Drevi po večerji, če vam je všeč, ata!«

Vem, da ste že tudi vi, mladi čitatelji, radovedni, kaj je bil Janezek tisto jutro povedal svojemu očetu in kaj da je kupil za prihranjeni denar. Toraj čujte: Za ljubo mater je naročil novo cvetlico, tako, kakoršno je bil pokončal, in so jo mati tako zelo radi imeli; tudi ubito posodo je hotel z novo zamenjati. Lahko si mislite, kako zelo je bila vesela večerja, pri kateri so mati zvedeli za to skrivnost in zopet prejeli ljubljeno cvetlico pa dragoceno posodo. Pa za vse to jim ni bilo toliko mar; le to jih je veselilo, ker je ljubljeni sinek kazal tako dobro srce, in ker se je od tistega časa tudi res temeljito poboljšal in je postal polagoma ves krotak in potrpežljiv.

Po „Edelsteine“.

Ledene rože.

(Legenda).

Pusto in prazno zemljo je Bog pogrnil z zelenim prtom. Vse je zelenelo, kamor je pogledalo oko. To je bil krasen razgled! In angeljski zbori so se ponižno klanjali pred velikim Stvarnikom in peli:

»Častimo Te, mogočni Bog,
Saj vse je delo tvojih rok!«

Jasnih lic jim Gospod reče:

»Vstanite in hitite na zemljo. Okrasite ji zeleno obleko s cvetjem!« Poklonijo se angelji in vsak odhiti v svoj zlati grad. Ondi vzame biserno skledico. Nato

se dvignejo vsi angelji in odleté proti zemlji, veličastno pojoč:

»Častimo Te, mogočni Bog.
Saj vse je delo Tvojih rok!«

Na zemlji se razidejo na vse strani. Nekateri odleté k jasnemu nebu ali k morju, da jim poscdi svoje sinje barve; drugi na visoke gore in si izprosijo od snega njega beline; oni se napoté z bisernimi skledicami celo k jutranji zarji po rdeče barve. In s temi pobarvejo ustvarjene cvetlice

Skoro je bila vsa zemlja odeta z najrazličnejšim cvetjem. Kako je to dih-telo in cvetelo! In angelji vsplavajo zopet v nebesa. Kako se začudijo, videč, da je še jeden seraf ves zamaknjen pred Božjim

stolom. Takoj ga vzbudé: »Brat, ti si molil, ko smo mi kitili zemljo s cvetjem?«

Tedaj pride Bog in pravi:

»Pregledal sem vaše delo, dovršili ste vse po moji volji. Pa zakaj niste vzeli s seboj tudi tega serafa?«

Seraf se prikloni do tal in odgovori: »Zamaknil sem se in čisto preslišal Tvoje povelje, milostivi Gospod!« In Bog reče:

»Ustvarjeno je cvetje, kolikor sem ga odločil zemlji. A reci, dobri seraf, s kakim cvetjem bi ti rad poslavil moje ime?«

»Če smem voliti, večni Oče, — ustvaril bi rad cvetje, katero vzklije po zimi, ustvaril bi rad ledene rože na steklenih oknih.«

»Rekel si, zgodi se ti naj po besedi!« odgovori Bog. »Ko pride zima in umori vse cvetje, tedaj naj poženó ledene rože. Najkrasnejše so sicer med cveticami, a brez duha in vonja. Poženó naj v spomin, da je otrpnilo tebi srce, da si me molil ti sam, ko so odšli drugi na zemljo. V plačilo ti bodi najkrasnejše cvetje, kajti molitev mi je nad vse.«

In angelji se niso mogli prečuditi veliki modrosti Božji. Vrgli so se na obličje in zapeli:

»Častimo Te, mogočni Bog,
Saj vse je delo Tvojih rok!«

Gr. Gornik.

Z i m a.

Kaj me gledate, kakor da bi me ne bili nikoli videli? Res, da sem danes vsa drugačna, kakor poprej. Kako tudi ne? Človek se mora vsega privaditi, le greha ne. Hvalila sem spomlad, ko so rožice poganjale iz tal in drevesa cvetela . . . Ogrevala sem se za poletje, ko so bila žita v klasji in dan dolg . . . Jabolka in hruške so mi bile zelo všeč jeseni, a tudi repice in krompirčka se ne branim. Vse je Bog dal.

A tudi mrzle zime se ne bojim.

Hú, hú, hú, hú — —
Zima je tu!

Hu, hu! In res zebe zdaj. Ne čudite se mi tedaj, da sem tako zelo zimsko oblečena. Komaj se premikam. A treba je. Mraz poišče vse kote. Kaj pa še le burja! Saj še ust ne smeš odpreti, ako nečeš, da se ti zakadi burja skozi grlo doli do rahlih pluč.

Burji — burji — burjica.
Zdaj je tvoja urica!
Burji — burji — burjica
Butaš nam na vratica . . .
Burji — burji — burjica
Brišeš naša okenca . . .

Toda le piskaj, burjica moja, kakor te je volja. Jaz se te ne bojim. Mati so me oblekli, kakor le kaj.

Krilec imam na sebi — saj še ne vem? Štejmo: od botrice krstne imam jedno, od birmanske drugo, od tete tretje . . . Ej, kaj bomo šteli! Nogavice imam dvojne, čeveljčke prav nove — še malo zaškripljejo — ali od ledenih tal ali od čevljarjevega olja, ne vem — robec so mi mati dvakrat potegnili okrog vratu, jopa pa je podložena s kožuhovino. Nad vse pa je moj ljubi »mufek«. Kako prijetno se denejo roke vanj! Še rokavic ni treba. A imam jih tudi — še dvoje.

Zebe pa, zebe! Ta nosek nosi jednomer »ščinkovca«, kakor da bi bila zmenjena. Še lica so mi mrzla kakor led. Ustnice mora človek stiskati, da še zavezati ni mogoče, kadar treba. Dobro, da imam vsaj ušesca pod streho in priklenjena za glavo. Da ne bi bila z robcem zavezana, uidejo mi najbrže za peč. Enomer mora se človek pregibati — drugače bi zmrznil na cesti. Zavijaj se in stiskaj, kakor veš in znaš, v svoj kožušček, a mraza se vendar le treseš in z zobmi šklepečeš.

No, pa tudi ni zmerom tako hudo. Če si doma pod streho pri zakurjeni peči, tedaj se ti ni bati. A tuli sneg vsak dan ne leti z neba. To je le časih, kadar se mu zdi, da ga še ni dosti po tleh. Burja tudi vsak čas ne sili za človekom. Malo je pa dobro, da popiše in prežene hude reči po zraku. Saj so mi vse to že mati dostikrat pravili!

In kakšne prijetne stvari se godé po zimi. Jaz seveda vsega ne vem, ker so mati vedno za menoj, če kam grem. Tako se bojé za-me. Tudi zdaj mi večkrat pravijo, da volk hodi po snegu. Le to se mi čudno zdi, da se vsi otroci volka ne bojé in da se vsak dan prekucajajo po snegu, kepajo, drsajo po ledu, dričajo na saneh in še dovolj drugih takih rečij uganjajo. Vsaj brala sem o njih in videla tudi malo, ko smo šli iz šole.

Časih sem mater že prosila, da me pusté k drugim otrokom. Odgovorili so mi pa, da to ni za-me. Malo žalostno sem jih pogledala, a mislila sem si: mati že vedó.

Kadar pa so šli mati na izprehod o lepem zimskem dnevu, tedaj pa mene niso pozabili. Dobro so me oblekli in rekli: »Na, vzemi malo kruhka s seboj!« Ko pa jih poprašam prvokrat, zakaj? dejali so mi, da bodem že izvedela. Radovedna sem pa vendar-le bila.

Glej ljube tičice, kako skakljajo po tleh in iščejo, a ne morejo najti ničesar, ker je sneg vse pokril. Pogledj ondi-le na vejici penico, kako se stiska mraza in tam-le senico, kako gleda lačna proti nama. Pa vrabčki! kar za nama tekajo! Revnice so te tičice po zimi, kajneda?

Jokala sem se, drobéč drobtinice na tla. Šmilile so se mi te ljube živalice.

Ali ni bolje, krmiti ptičke, in lepše, gledati jih, kakor pa se kepati, ker je nevarno, in dričati, ker se obutev in obleka trga?

Pač res! In od tedaj mi je najljubše gledati po tičicah in krmiti jih, kadar je lep zimski dan!

Kajneda, kako sem bila otročja še pred letom? In zdaj? Vsaj mati so rekli, da sem se zmodrila. Mati že vedó. Spomladi sem vam pripovedovala, o poletji

sem vam pravila, jeseni smo se videli in tudi zima nas ni pozabila. Zato pa sem se tudi jaz »Angeljčkovim« čitateljčkom pokazala po zimi, da ne bodo mislili, da si po zimi ne upam izza peči! O grem, grem tudi po zimi — seveda pa nikoli brez matere.

P. B.

Otročiček, ki ni hotel iti v nebesa brez svojega botra.

Bil je nekedaj revež, ki je bil tako ubog, da ni imel s čim obleči svojega osmega otroka, novorojenca, niti kaj jesti dati drugim sedmerim. Šel je od doma, ker mu je srce pokalo, ko so otroci jokali in ga prosili kruha. Šel je, nevedé kam, in ko je že hodil in hodil ves dan, prišel je po noči pred neko razbojniško jamo. Poveljnik se je vstopil med vhod: bil je ves razjarjen!

»Kdo si? Kaj hočeš?« zagromel je nad prišlecem.

»Gospod!« odgovoril je revež poklekivši predenj, »jaz sem siromak, ne delam nikomur nič žalega; šel sem od hiše, da bi ne slišal svojih ubogih otrok prosečih me kruha, ki jim ga ne morem dati.« Poveljniku se je revež zasmilil; dal mu je jesti in mu podaril mošnjo denarja in konja. Ropar mu je tudi obljubil, da bo njegovemu novorojenčku za botra in zatrdil je siromaku, da bo prišel še to noč v cerkev ter izpolnil svojo obljubo.

Revež se je napotil domov tako zadovoljen, da se mu veselja srce ni hotelo umiriti. »Kako bodo pač otroci veseli!« dejal je sam pri sebi. Roparski poveljnik je storil, kakor je bil obljubil, in je držal otročička pri krstu in mu je podaril polno vrečo zlata.

Toda kmalu potem je otročiček umrl in je šel v nebesa. Sv. Peter, ki je stal pri vratih, ukazal mu je notri; toda otročiček je odgovoril: »Ne grem notri, če ne gre tudi moj boter z menoj.«

»In kdo je tvoj boter?« vpraša ga svetnik.

»Neki roparski poveljnik«, odgovori otročiček.

»Potem greš ti lahko noter,« reče sv. Peter, »tvoj boter pa ne.«

Otročiček sede za vrata zelo žalosten in si pokrije obraz z ročicami. Slučajno je prišla mimo sv. Devica in mu je rekla: »Zakaj ne greš notri, otročiček moj?«

Otročiček odgovori, da ne mara notri, če ne pojde tudi njegov boter ž njim, in da je sv. Peter dejal, da to ni mogoče. Potem otročiček poklekne, sklene svoji ročici in tako joka, da se je sv. Devici, ki je mati milosti božje, zasmilila njegova žalost. Sv. Devica gre in pride nazaj z zlato kupo v rokah; dá jo otročičku in mu reče:

»Pojdi, poišči svojega botra in mu reci, da naj napolni to kupo sè solzami obžalovanja grehov in potem bo šel lahko s teboj v nebesa. Vzemi te-le srebrne perutnice in zleti.«

Tolovaj je spal v neki dupljini; v jedni roki je imel puško, v drugi bodalo. Ko se je vzbudil, videl je pred seboj na sivkinem grmiču prelepega otročiča sè srebrnimi, v solnčnem svitu se lesketajočimi perutmi; v roki pa je imel otročiček zlato kupo.

Ropar si je mel oči misleč, da se mu sanja; otročiček mu je pa dejal: »Ne, nikari ne misli, da se ti sanja«. In pove mu vse, kar se je zgodilo. Tolovajevo srce se je odprlo, kakor granatovo jabolko, in njegove oči so pretakale solze, kakor studenec. Njegova žalost je bila tako huda in njegovo kesanje tako silno, da mu je to presunilo prsi, kakor dve bodali, in je umrl. Potem je otročiček vzela kupo polno solzâ in je zletel z dušo svojega botra proti nebesom; šla sta v nebesa, in Bog daj, da pridemo tje tudi mi vsi.

(Iz španjskega posl. G.)

Prvi sneg.

Deca se na vasi zbira,
 Proti nebu se ozira.
 »Glejte, glejte, kaj je to?
 »Čudo kaže nam nebo!
 »Beli dôli so in griči!
 »Beli padajo kosmiči!

»Kdo pové nam, kdo pové,
 Kaj so bele krpe te?«
 »Kaj? Berači se tepó!«
 »Drugo! Plaščarji gredó!«
 »Čujte mene, — ta je bosa!
 Čujte, ko strupena rosa

Zemlji cvetje pokonča,
 Drugo ji Marija dá.
 Sluge svoje brž pokliče,
 Rajski prinesó ji cvet.
 Ž njim posiplje dôle, griče,
 Ž njim posiplje celi svet!«

Gregor Gornik.

Cvetke, ptice in deček.

Na polju tri cvetličice,
Na lipi tri so ptičice:
Pa cvetke krasno mi cvetó
In ptice glasno mi pojó:

»Le sevaj, sevaj solnca žar!
Saj kmalu privrši vihar
In ti nam skriješ svoj obraz,
A nas in cvetke vzame mraz!«

In deček zrè cvetličice,
Poslušá glasne ptičice
In ptice v hišo si spustí,
Na gorko cvetke presadí.

A ko pokrija led ravan
In veter poje vnè glasan,
Cveto mu tri čvetličice,
In tri pojo mu ptičice.

Smiljan Smiljanič.

V bajnih deželah.

Daleč tam za črno gôro,
Daleč tam za zgodnjo zôro
Živel slaven je vladar,
Trem deželam gospodar.

V prvi je ubožce zbiral,
Sólze z lica jim otiral,
S kruhom belim jih krepil,
Z rujnim vincem jih pojil.

V drugi je ljudém pobožnim,
Starcem bolnim in nadložnim
Vedno stregel noč in dan,
Kakor oče vseh skrbán.

A dežela daljna tretja!
Tam je bilo smeha, petja:
Sama drobna dečica,
Z deco mila srečica.

Tukaj cvetje je žarelo,
Tamkaj sadje je zorelo:
Vedna jesen in pomlad,
Vedno cvetje, veden sad.

Tam po mavrici premilí
Kot po mostu so hodilí
Gor' visoko do zvezdâ,
In jih trgali z nebá.

Tamkaj tudi solnce žarno
Hišo je imelo čarno:
Jutro-dan je vstajalo
In zvečer prihajalo.

Pa se s solncem so igrali,
Zlate žarke mu skriváli,
Da jih najti moglo ni
Včasih tri noči in dni.

Često tudi luna bleđa,
Solnca svetlega soseda,
Tam se je pojavila
Pa jim čuda pravila.

Joj, to bilo tam lepó je!
Saj i zdaj še vse takó je,
Pridni le bodite vsi,
Pa mi boste tjà prišli.

Smiljan Smiljanič,

Lovec in njegov pes.

(Prilika.)

Lovec zasledi zajca in poščuva psa nanj. »Zgrabi ga, zgrabi ga!« kriči mu lovec. Pes hiti na vso moč za zajcem in ga podi; slednjič ga dohiti in zgrabi z ojstrimi zobmi. Zdaj prihiti lovec k psu, prime plen za ušesa in zapove psu: »Pusti ga, pusti ga!«

Ubogljivi pes hitro izpusti ulovljeni plen, kateri njegov gospod stlači v lovsko torbo.

Ta prizor so videli vaščani, med njimi tudi star mož, ki jim ga pojasni tako-le:

»Skopuh je podoben temu psu. Skopost kriči: »Zgrabi, zgrabi!« Preslepljeni človek sluša in hrepeni strastno po častnem blagu. Slednjič pa pride smrt in mu zapove: Pusti, pusti! Revež mora zapustiti vse imetje, katero si je pridobil z velikim trudom, ne da bi se bil kdaj radoval svojega bogastva.«

Pridobivajmo si najpoprej zakladov, katerih nam ne vzame požrešna smrt.

Iz ital. prev. Koračev.

Kratkočasnice.

1. **P t u j e c:** »Koliko je pa že ura?« — **D e č e k:** »Ravno-
kar je dvanajst«. — **T u j e c:** »Oj, bal sem se že, da je več«. —
D e č e k: »Ó, to je bil prazen strah; pri nas ni nobenkrat več,
kajti po dvanajstih se spet začne od kraja.«

2. **H l a p e c** kliče z dvorišča Janku v zgornje nadstropje:
»Janko, hitro vrzi doli tisti zabož, na katerem je zapisano, da se
ne sme premetavati!«

3. **P r i v o j a k i h.** »Janez«, pravi major svojemu vojaškemu
strežniku, »s konjem se moraš več pečati, ž njim govoriti!« — Drugo
jutro pride major v hlev: »Kaj pa delaš, Janez?« — »Vi, gospod
major, ste mi bili zapovedali, da moram konju kratek čas celati,
ž njim govoriti; in ker mi nič prida ne pade v glavo, berem mu
iz časnika.«

Spretni risar.

Čul sem, da se namerava z »Angeljčkom« neka sprememba, bral sem, da si je dobil imenitnega tovariša, ki se mu pravi »Vrtec« in da z le-tem hoče povsod skupno obiskavati pridne slovenske otročiče; slišal sem tudi, da si je naročil lepih slik; kdo si vé, če bom imel jaz še kaj prostora, da bi vas učil prelepe umetnije, kakor do sedaj. Pa kdo bi tako skrbel za prihodnjost; porabimo sedanjost, zdaj mi je še tukaj v koticu odkazan prostorček, da vam v naglici spet kaj naslikam.

Zadnjič sem vam pokazal, kako krasne reči se dajo narediti iz **A** in **O**. Škoda, da nisem še malega čmernega čuka naslikal.

Potisnem ga pa danes med druge, ko vam pa pokažem, kako se dá v slikariji vrlo porabiti tudi ležeči ali pisani **O**. Pa poprej vam še tudi namignem, kako bi se uporabil tudi **C** ali **S**. Le glejte, kako hitro ga spremenim v črvička ali gosko, ki se zvedavo nazaj ozira; če se pa spet možato naprej drži, vidi se, kakor bi bila izrastla iz črke **S**.

A vidim, da že težko čakate na obljubljeni **O**. Le tiho bodite, jaz bom tudi molčal pa natihoma risal, ker slike so tako razločne, da kar same govorijo in jim ni treba dolge razlage. Zdaj pa z Bogom, ljubi otroci! Prosite g. urednika, da bi vam smel še včasih kaj naslikati tudi potlej, ko se »Angeljček« preseli.

Važno naznanilo.

S tem zvezkom je dokončan drugi del „Angeljčka“. Z naprej ne bode več izhajal v posameznih snopičih in tako redkokrat kakor do zdaj, marveč prihajal bode vsak mesec v obsegu jedne pole, t. j. šestnajst strani; in sicer kot priloga mladinskega lista „Vrta“ že z novim letom 1895.

Naroča se lahko tudi „Angeljček“ posebej sam za-se ter stane na leto 60 kr. Le nujno prosite stariše, ali tetko, ali strica, da dajo te novce ter si naročite „Angeljčka“, ki vam bode vse leto vsak mesec donášal veliko lepega berila in zalih podobic. Gospodje, ki vas imajo tako radi, kakor jaz, obljubili so mi že, da bodo prav pridno dopisovali. Zato se pa zelo bojim, da bi se ne skesali, ko bi zvedeli, da „Angeljček“ nima veliko naročnikov. Torej naročite se sami, pa še druge priganjajte, naj se naročijo.

KAZALO.

	Stran
Dve bogoljubni sestrici Mímica in Tončka	3
Zvezdam	7
Nezvestoba se sama tepe	7
Božična legenda	10
Sveta noč	12
Jaslice	12
Bog plača vsako dobro delo	15
Božični večer v revni koči	17
Lepi zgledi prvega svetega ohajila	19
Šola rajske nedolžnosti	27
Otrokova jutranja molitev	32
Darček	32
Križi in težave iz otročjih let. 8. Jeza je huda reč	33
Ledene rože	37
Zima	39
Otročiček, ki ni hotel iti v nebesa brez svojega botra	42
Prvi sneg	44
Cvetke, ptice in deček	45
V bajnih deželah	45
Lovec in njegov pes (prilika)	46
Kratkočasnice	46
Spretni risar	47
Važno naznanilo	48

